

Νά κι' ἡ Μαίρη τοῦ Γρυπάρη καὶ παρέ' ἡ Σκαναβῆ,
δὲν νυράδες ὅπου χάνεις Τρίτη καὶ Παρασκευῆ.

Βλέπω φόρεμα χρυσίζον δωδεκάπηνυξ οὐράς
τῆς Εἰρήνης Πεσματζόγλου, μελιστάλακτης κυρῆς.
Εἰν' ἐδῶ κι' ὁ Πεσματζόγλου, πλούσιος ἐπιτυχῶν,
βουλευτῆς ἐπιλαχῶν.

Γιατὶ κάθεται καὶ χάνει τὸν κισρὸ σου τοῦ κικρὸ
καὶ δὲν ἤλθες ἐδῶ πέρα γὰρ νὰ 'δῆς τὴν Νομικοῦ,
φυντανάκι τρυφερό,
πούχει μέλλον 'στὸ χορὸ ;

Τί τὴν δρᾶν ἐξετάζεις
τοῦ Κορδονοῦπουργεῖου,
καὶ δὲν ἤλθες νὰ κυττάξῃς
καὶ τὴν Παππαγεωργίου,
τοῦ Καθηγητοῦ τὴν κόρη σὰν τὸ κρύο τὸ νερό,
ποῦ μοῦ λένε πῶς ἐφέτος πρωτοβγαίνει 'στὸ χορὸ ;

'Αμμ' ἡ Τσέρνοβιτς ἀλήθεια πῶς σοῦ φαίνεται, τσιφούτη ;
'Αμμ' ἡ Παππαρηγοπούλου πῶς σοῦ φαίνεται καὶ τούτη ;
'Αμμ' ἡ Σούτσου τί σοῦ λέει ; πῶς σοῦ φαίνεται κι' ἡ Κούσκ,
μὰ καὶ καθεμιά μητέρα,
ποῦ κυττᾷ τὴν θυγατέρα,
κι' ὁλοένα κικακρόνει γὰρ τὴν κόρη τῆς τὴν τοῦπα ;

Γιὰ νὰ δεῖξω πῶς κι' ἀρχαῖα σὰν πολὺζερος σκαμπάζω
καὶ νὰ γίνῃ κἄποια ρίμα,
τῶν ἀρχαίων ἓνα ρῆμα
θὰ σοῦ ξερουρίνω τώρα, ποῦ σημαίνει τὸ κυττάξω.
Δέρκομαι λοιπόν, κι' ἂν θέλῃς γὰρ νὰ γίνῃ στίχος δέρκο
κι' ἓνα κίναυο λακιδιό,
ποῦ φωνάζεις μὲ καυμό :
μαντζουράνα 'στὸ κατώϊ νὰ πὲ 'ἀγκωνικα 'στὸ σβέρο.

Στάζον τὰ κεριά, καμμένη, καὶ λερόνου τίσω λούσο...
νὰ καὶ ξενὸ Πρεσθευαὶ
καὶ 'δικοὶ μας Βουλευταί,
καὶ θερρὸ πῶς εἶδα κἄπου καὶ τὸν βέκτη Μονοκροῦσο.

'Εδῶ πέρα λάμπει κι' ὅλος
ὁ πεζὸς στατῆρὸς ὁ στύλος,
ἐλ' ἡ κρέμα τῆς Αὐλῆς,
Πρίγκηπες καὶ Βασιλεῖς.

Λάμπει κι' ἡ Βλαμιδηρόνα, δηλαδὴ τοῦ Νικολάου,
μὲ δεκαπέντε φεγγοῦλα,
κι' ἡ Γεννήσαρλη δὲν λείπει, κι' ἡ κυρία Χαριλάου
σὰν 'Ερνάνη Δόνα Σόλα.

Λένε κι' ἡ Βλαμιδηρόνα, σύντροφέ μου στραβοκάνη,
'στὰ δικὰ τῆς τὰ Παλάτια τρανκαχτὸ χορὸ θὰ κἀνη,
κι' ἀπὸ τώρα, Περικλέτο, νὰ φροντίστῃς παρευθὸς
'στὸ χορὸ νὰ προσκληθῆς.

Τὼρ' ἀρχίζει τὸ Σουπέ... σὺρτε φέρτε τὰ βρολιά,
τρέχω μὲ πολλοὺς κι' ἐγὼ νὰ γεμισῶ τὴν κοιλιά.
Βγάλω τρεῖς ἐφημερίδες νὰ τυλιξῶ μέσα, βλάμη,
λίγη Ρούσικη σαλάτα, μπουτὶ γάλλου, καὶ σαλάμι,
νὰ 'στὰ φέρω τυλιγμένα νὰ τὰ φῆς νὰ μακαρίστῃς
'στὰς δεινὰς τῆς πτώχικας κρίσις.

Καὶ κατάκαρδα λυποῦμαι, ποῦ μὲ τᾶλλα δὲν 'μπορῶ
νὰ σοῦ φέρω καὶ συμπάντας ἀπὸ τοῦτον τὸν χορὸ,
νὰ γευθῆς καὶ σὺ 'λιγάκι τὸ κρασί τῆς Καμπανίας
κι' αὐθωρεὶ νὰ ξεσπαθῶτῃς ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας.
Κι' ἂν σουφρώσω μὲ μπουκάλα καὶ τὴν βάλω μὲς 'στὴν
[τσέπη,

'Ετὸ Σουπέ 'ριχτήκαν ὄλοι, Περικλέτο μου Βαρόνε,
ποῦ θαρρεῖς οἱ μουτερρῆδες ἓνα χρόνο πῶς δὲν τρώνε,
καὶ προσμένουν μὲ λαχτάρα τὴν δευτέρα τοῦ Γενάρη
'στὰ φαγιὰ τῶν 'Ανακτόρων νὰ χημῆζουσε σὰν γλάροι.

Τὸ Σουπέ θ' ἀρχίσῃ τώρα,
μάρες, παιδιά, καὶ πάστε φόρα.
Γιούρικ, Μαθαβνομαχίσι,
μπάμ καὶ μπουμ γιὰ τὸ στομάχι.

Τοῦτο μόνος μας σκοπός,
νὰ κι' ἡ κόττα, νὰ κι' ὁ γάλλος,
καὶ χωρὶς νὰ νοιώσω πῶς
'τέλειωσε κι' ἐφέ' ὁ μπάλος.

Ἡ «Γαλήνη» τοῦ Δροσίνη.

Ῥημοκλήσια καὶ ρακούλαις
καὶ ψαράδικαις βαρκούλαις,
σπάρτα τῶν ἀγρῶν χρυσῶ
καὶ βοτάνικα περισσά,
γαλανόφυλλαις ἐληταῖς,
καταρράκταις καὶ σπηλαιῖς,
ἐλ' ἡ φύσις, ἐλ' ἡ γῆ μὲ τὴν πρώτην προαιάδα,
μ' ἔλη τῆς τὴν ὠμορριά, μ' ἔλη τῆς τὴν ἀγριάδα,
ζωνταναίς 'στὸ Δροσίνη τῶν χρυσογλυμμένων στίχους
μὲ τὰ πρὸ λαμπρὰ τῆς κάλλι, μὲ τοὺς πρὸ γλυκοὺς τῆς
[ἤχους,
κι' εἶναι τῆς ψυχῆς γαλήνη, κι' εἶναι μία μουσικὴ
τῶν κορῶν τῆς Μνημοσύνης καὶ τῆς τέχνης μουσικῆ.

Πλὴν ἀντάξιός κι' ὁ τύπος Μάιστερ καὶ Καργαδούρη,
θαυμασιῶν τυπογράφων, πούχουν κούτελο καὶ μούρη.

Καὶ καμπόσις ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Κομφῶν Ἡμερολόγιον τοῦ Σκέντου γὰρ τὴν τσέπη,
ποῦ χαίρεται πραγματικὸς κενάνας νὰ τὸ βλέπῃ.

'Εκίνοσ ὁ πασιγνώστος Ἡλίας ὁ Κοκκῶνης,
ἓνας σπουδαῖος ὄμπρελς, ὅπου τὸν κικακρόνει,
ἔχει 'στὴ Σμῶνη μαγαζὶ παντοῦ μοναδικὸ
καὶ χεῖρε φήμην ὄμπρελς μεγάλου καὶ σπανίου
'στὸν ὄρομ τὸν περίφημο τὸν Εὐρωπαϊκὸ
νούμερο τρία, κι' εἰσοδος Μαδάμας τοῦ Χανίου.
'Ὀμπρέλαις γυναικῶν κι' ἀνδρῶν μὲ μαστορῆ πολλή,
ὄμπρέλαις τοῦ κλοκακιοῦ κι' ὄμπρέλαις τοῦ χεμῶνος,
καὶ 'στὴν Εὐρώπη λέγεται καὶ 'στὴν Ἀνατολή
τῶν ὄμπρελάδων ὄμπρελς ὁ κύρ Ἡλίας μόνος.

Λοιπὸν ὁ μέγας Ἄρχικς σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι
ἀπόψε μὲς 'στὸν «Περικροῦσο» θὰ γλοκοκελαϊθήσῃ.